

Terugblikken op 340 dagen fietsen

Hoe een stukje fietsen een rondje om Europa werd

door Rik van der Woerd

Op 5 mei stond Santos Rijder Rik weer precies waar hij op 1 juni was vertrokken. Naast zijn huis in Zaandam, 340 dagen en ruim 22.000 kilometer aan ervaringen rijker. Drie jaar eerder was zijn fietservaring nog beperkt geweest tot af en toe een rondje op de mountainbike en verder op en neer naar de stad of supermarkt met een e-bike. Wat was de trigger voor dit grootse avontuur?

“ De verhalen en de foto’s leken van iemand anders

Hoewel ik vroeger meer had gefietst, genoot ik nu meer van motorrijden. Tot ik een filmpje zag van Sander Schimmelpenninck en Steven Borghouts die samen op de fiets onderweg waren naar Lapland. Twee vrienden op avontuur, dat leek mij ook wel wat. Zo fietste ik ongeveer een half jaar later met een goede vriend naar Berlijn en dat beviel zo goed dat ik begon te denken aan een grotere reis.

Om zeker te zijn dat de voldoening van Berlijn niet eenmalig was, plande ik nog twee fietstrips alleen, waarvan de tweede ook met tent. Toen ik ook deze trips grotendeels met een hele grote glimlach had volbracht, vond ik dat ik dé reis mocht plannen. De route werd een rondje Europa aangevuld met Turkije en Marokko en ik bedacht dat ik een jaar nodig zou hebben voor de ruim 20.000 kilometer. De daaropvolgende zeven maanden verzamelde ik mijn uitrusting en na een paar bezoeken aan Sector 2 bikes werd een Santos Cross Lite besteld. Gaandeweg werd ik eigenlijk alleen maar enthousiaster over mijn plan en kon ik niet wachten tot ik zou vertrekken.

Op 1 juni was het zo ver en trok ik de deur thuis achter me dicht en begon het avontuur. Maar toen ik 340 dagen later weer terug was, leken alle herinneringen even vervlogen. Waar ik tot dat moment nog levendige herinneringen had aan alles wat ik had meegemaakt, leek het nu wel of ik het niet was geweest die het had gedaan. De verhalen en de foto's leken van iemand anders, de transitie van het leven op de fiets naar het leven thuis was zo groot dat mijn hoofd het niet kon bevatten. Het duurde enkele dagen voordat ik, meestal getriggerd door muziek, weer dingen herinnerde en bij elke herinnering kwam er weer een grote glimlach op mijn gezicht.

Gelukkig komen de herinneringen weer vaker en helderder terug. En er zijn heel veel herinneringen! Elke dag waren er wel nieuwe ervaringen, nieuwe mensen en nieuwe omgevingen, elke dag was indrukwekkend. Mensen vragen vaak wat het mooiste is geweest van dit avontuur en hier heb ik ook vaak over nagedacht. Maar het mooiste is het avontuur op zichzelf, het feit dat ik het plan heb opgevat, heb voorbereid en uitgevoerd is het mooiste wat er is. Van nature ben ik optimistisch en weet ook bijna alles te waarderen wat er onderweg gebeurt. Dat betekent niet dat ik altijd alles leuk vond, maar aan het einde van elke dag was ik meer dan tevreden en trots op wat ik had bereikt.

“ Dit alles maakt, dat het voltooien van dit avontuur voelt als een van de beste dingen die ik heb kunnen doen in mijn leven

En ondanks dat alles geweldig was, zijn er een aantal ervaringen die nog net iets meer geweldig waren. Dan richt ik mij enkel op plaatsen en niet op ontmoetingen. Want elke ontmoeting was mooi en bijzonder en ik zou geen persoon boven een ander kunnen en willen zetten. Het is prachtig om te zien hoe vriendelijk en gastvrij mensen overal zijn, die je opnemen in hun omgeving of hun huis beschikbaar stellen of je eten en drinken aanbieden. Van de meest basale interactie met twee woorden en handen en voeten voor een plattelandswinkel in Polen tot diepgaande gesprekken over geopolitiek in een hostel in Marokko tot brainstormen over een podcast op een unieke camping in Zweden.

Drie ervaringen die mij in het bijzonder zijn bijgebleven en op het moment ook veel indruk hebben gemaakt zijn uiteenlopend, al is het maar om de afstand die er tussen zit. Op dag 44 dronk ik 's morgen koffie op het terras van mensen bij wie ik via via terecht was gekomen en waar ik in hun sauna tuinhuis mocht slapen. Dit gebeurde net buiten Vainupea in het noorden van Estland en toen ik dat op de kaart zag viel mij op dat de grens met Rusland niet veel verder naar het oosten lag. Hoewel niet gepland, trapte ik die dag 150 kilometer naar Narva, een plaats aan de gelijknamige rivier met aan de overkant Ivangorod, Rusland. Het idee dat ik vanuit mijn huis in

Zaandam naar de grens met Rusland was gefietst gaf zo'n enorme kick en zoveel voldoening dat het mede daardoor een van de hoogtepunten van mijn reis werd.

Eind september op dag 115 werd ik wakker in mijn tent die op een vlinder boven een beek was gebouwd in de bergen in de buurt van Bozkir in Turkije, voor ik mijn tent heb opgeruimd word ik al door vroege picknickers uitgenodigd voor een ontbijt. Gezien de geplande route voor die dag kan ik alle extra brandstof wel gebruiken, vandaag fiets ik namelijk over de toppen van het Taurusgebergte heen om weer naar de kust te gaan. Al snel is er geen asfalt meer, enkel onverharde wegen waar zelden iemand voorbij komt, op het meest uitdagende stuk komt enkel een pick-up voorbij die mij pruimen en water aanbiedt. Op 2250 meter hoogte, het hoogste punt, eet ik noodles en laat de uitgestrekte niksheid op mij inwerken. Aan het einde van de dag zwem ik in de Middellandse Zee nadat ik 2000 meter heb geklommen en 3300 meter heb afgedaald door het meest indrukwekkende landschap.

Honderd dagen later, eind januari land ik in Dakhla in de Westelijke Sahara, mijn vlucht vertrok vanaf Gran Canaria en de verschillen zijn groot. Voor het vliegveld zet ik mijn fiets in elkaar die de reis perfect heeft doorstaan, het zicht is beperkt door het Sahara zand dat door de wind in de lucht blijft hangen. Het voordeel van het stof is dat de warmte van de zon ook wordt tegengehouden en de temperatuur aangenaam is. De bebouwing, de mensen, alles is anders dan wat ik ken en het feit dat ik zo ver van huis ben en de daaropvolgende weken door de Westelijke Sahara en Marokko ga fietsen geeft wederom een enorme kick en voldoening.

Bij het opschrijven van deze ervaringen schieten tal van andere herinneringen door mijn hoofd van bijzondere omgevingen, ontmoetingen en andere ervaringen. Dit alles maakt, dat het voltooien van dit avontuur voelt als een van de beste dingen die ik heb kunnen doen in mijn leven, hoe dit mij veranderd heeft en hoe ik erop terug blijf kijken zal de toekomst uitwijzen maar ik heb het hoe dan ook niet willen missen. Voor nu eerst weer verder met het "normale" leven en ondertussen nagenieten en misschien een beetje vooruit plannen voor een volgend avontuur.

Lees hier alle Santos Stories van Rik van der Woerd

Neem contact op met Santos Bikes

SANTOS